

РЕШЕНИЕ

№ 1677

гр. Варна, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20223110204457 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на Д. Д. Г., ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Варна, ул.“Рали Мавридов“ 29, депозирана чрез процесуален представител -адв.К. Б. от ВАК, срещу Наказателно постановление № 22-0819-004613/10.10.2022г. на Началник група към ОДМВР-Варна, сектор „Пътна полиция“-Варна, с което: на основание чл.179, ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 150/сто и петдесет/ лева за нарушение на чл.146, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се моли за отмяна на НП като се сочи, че същото е неправилно и незаконосъобразно. Изтъкват се допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на административния акт, които водят до неговата незаконосъобразност. В хода на АНП били допуснати съществени нарушения на административно наказателните правила, които са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. В АУАН и в издаденото НП не било посочено точно и ясно описание на конкретно извършеното от мен като физическо лице нарушение. В НП не било посочено какво точно е изменението в конструкцията на ППС, коя точно разпоредба на Наредба № Н-3 от 18.02.2013г. е нарушена, кои, кога, какво точно е извършил по изменение на конструкцията, кои законови разпоредби са действали по време на извършеното.

ППС било собственост на фирма „2 ДЕ“ ООД, т.е. възз. като физическо лице не бил собственик на ППС и не можел да носи отговорност за така твърдяната в НП-изменена конструкцията. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата. Ангажира гласни и писмени доказателства, а в пренията си по съществото на делото, моли НП да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендира се и присъждане на разноси, сторени в производството, за което се представят доказателства.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не изпраща представител. По делото е постъпило писмено становище от процесуален представител-юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на НП, като моли същото да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С договор за покупко-продажба, рег. №14828/29.09.2006г. на нотариус Ж.К., рег. № 214, Районен съд-Варна, търговецът „2 ДЕ“ ООД, чрез своя представляващ – възз. Д. Г., закупил от физическото лице Б.А.О. МПС-специален автомобил : Влекач, марка „Субару“, модел 1.8 4ВД, рег. № С9444КР, рама № JF1AC7DL0BG689460. двигател 713144, ведно с принадлежностите му . При сключване на договора от страна на продавача на купувача бил представен изпитателен протокол 3009994 № 1189016 от 25.06.2001 год., издаден от фирма „Технотест“ АД-София, според който МПС отговаря на техническите изисквания.

Първоначалната регистрация на превозното средство била извършена на 25.10.2000г. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като било регистрирано на името а лице с имена Н.Р., с рег.№ С 9444 КР. На 02.06.2004г. в отдел „ПП“ при СДВР била извършена промяна на регистрацията с услуга „Промяна на собственост“ на лек автомобил „СУБАРУ 1.8 4 ВД" с рег.№ С 9444 КР. рама № JF1AC7DL0BG689460, собственост на Б.А.О.. При извършване на регистрацията в АИС „КАТ“ бил променен видът на превозното средство, а именно от „лек автомобил“ на „влекач“.

След закупуването на превозното средство от „2 ДЕ“ ООД, на 18.10.2006г. в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Варна била извършена промяна на регистрацията с услуга „Зачисляване в региона, промяна на собственост“ на влекач „СУБАРУ 1.8 4 ВД“ с рег. номер В 4484 КМ. рама №JF1AC7DL0BG689460, собственост на „2 Де“ ООД е ВИК 103792142. ПС било регистрирано с нов рег. номер В 4484 КМ:

Превозното средство, ведно с принадлежностите му –ремаркета, се използвало с

атракционна цел, като автовлакче за извършване на панорамни разходки по силата на сключен на 24.06.22г. договор между собственика му „2 ДЕ“ ООД и „Лазурен бряг 91“ ЕООД, със срок на договора до 30.09.2022 г. Същото се движело по маршрут, определен със Заповед №1216/27.04.2022 г. на Кмета на Община-Варна, от кръговото на Морска гара по ул. „Вълноломна“, алея „Кап. Георги Г.“ до буна 104 и обратно. То се управлява от възз. Г. и имало сключена застраховка ГО на автомобилистите № BG/23/122001660755 със срок на валидност от 00.00 часа на 15.06.2022 г. до 23.59 часа на 14.06.2023 г. МПС било представено на технически преглед и имало удостоверение за техническа изправност на ППС от извършен преглед на 06.06.2022 г. с валидност до 06.06.2023 г. по Протокол №28882743.

През месец юли 2022г. до Министерството на транспорт и съобщенията, Министерството на вътрешните работи, ИА „АА“, РД „АА-Варна и ОД на МВР-Варна била подадена жалба от К.Т.Д.. Жалбата била адресирана срещу търговците, извършващи атракционен превоз на пътници на територията на община Варна, с твърдени че същите са незаконни.

В началото на месец юли 2022г. жалба с подобно съдържание, адресирана до същите институции, посочени по-горе, била подадена и от „Турист Трейн ЕУ“ ЕООД, дружество с предмет а дейност производство на превозни средства, с които се извършват превози с атракционна цел.

Във връзка с подадените жалби, на 28.07.2022г. на възз. била извършена проверка от екипи на РД „АА“ и сектор „Икономическа полиция“ при ОД на МВР-Варна. След проверката, чиито резултати не са приложени по делото, на 29.07.22г. св.К. И., работещ като мл.автоконтрольор в сектор „ПП-Варна“ и негов колега били изпратени от друг служите на сектор ПП-Варна, да установят възз. и да му съставят акт за изменена конструкция на управляваното от него МПС.

Възз. бил установен, с управляваното от него атракционно влакче, в гр.Варна, на алея „Първа“, където св.И. му съставил АУАН, за това, че на 28. 07. 2022 г. в 12:00 часа, в гр.Варна, на улица без име, на алея „Първа“, до ресторант „Контакт“ в посока ресторант „Мидена къща“ управлява влекач „СУБАРУ“ 1.8 4 ВД“ с рег. №B4484KM, собственост на „2 ДЕ“ ООД, като ППС е с изменена конструкция ,което не отговаря на изискванията на Наредба №Н-3 от 18 02.2013г. за изменение на конструкцията на регистрираните ППС. Нарушението било класифицирано от св.И., като такова на чл.146, ал.1 от ЗДвП. АУАН бил предявен и връчен на възз. В срокът на чл.44 от ЗАНН, срещу него възз. депозирал възражения, в които посочил, че той не е собственик на МПС. По същите в Сектор ПП-Варна била съставена комисия от пет членове, която след извършена проверка в Търговския регистър, стигнала до заключение, че АУАН е правомерен и законосъобразен, тъй като възз. е управител на „2 ДЕ“ ООД, което било собственик на МПС.

На 10.10.22г. АНО издал процесното НП, като възприел изцяло фактическите и правните констатации на актосъставителя.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно свидетелски показания на свидетелите К. И. и К.Т., които съдът кредитира изцяло, писмените материали - преписката по АНП, вкл.АУАН, заповеди, жалби както и изисканите и приобщени служебно от страна на въззивния съд материали от Сектор ПП-Варна и Сектор „ПП“ при СДВР, тези приложени към жалбата и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът изцяло кредитира показанията на свидетелите К. И. и К.Т. депозирани пред съдебния състав, тъй като същите кореспондират с останалите кредитирани от съда писмени доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началник на група в ОД на МВР, съгласно заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – младши автоконтрольор, оправомощен съгласно същата заповед. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. Обжалваното наказателно постановление е издадено от Група в ОД на МВР-Варна, сектор „ПП“ оправомощен с това правомощие със Заповед № 81213-515/14.05.2018г. на Министъра на вътрешните работи, копие от която е приложена към делото. Видно от същата е, че заповедта е подписана министъра на вътрешните работи, компетентно лице да издава такава заповед съгласно ЗДвП. С оглед на това и съдът счита, че НП е издадено от компетентен орган с надлежно делегирани правомощия по ЗДвП от изпълняващо длъжността министър на

вътрешните работи лице.

АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

Въпреки горното съдът намира, че в хода на АНП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и НП е незаконосъобразно.

С НП отговорността на въззивника е ангажирана на основание чл.179, ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение на чл.146, ал.1 от ЗДвП за това, че като „собственик или длъжностно лице, което допуска в движението по пътищата пътно превозно средство чиято конструкция е изменена без съответното за това разрешение“. От фактическа страна му е повдигнато обвинение затова, че управлява влекач „СУБАРУ“ 1.8 4 ВД“ с рег. №В4484КМ, собственост на „2 ДЕ“ ООД, като ППС е с изменена конструкция,което не отговаря на изискванията на Наредба №Н-3 от 18 02.2013г. за изменение на конструкцията на регистрираните ППС.

Съгласно чл.146, ал.1 от ЗДвП изменение в конструкцията на регистрираните пътни превозни средства и индивидуално одобряване на пътни превозни средства, регистрирани извън държавите - членки на Европейския съюз, или друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, се извършват при условия и по ред, определен с наредба от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Разпоредбата на чл.179, ал.1, т.3 от ЗДвП предвижда глоба в размер на 150 лв. за собственик или длъжностно лице, което допуска в движението по пътищата пътно превозно средство, чиято конструкция е изменена без съответното за това разрешение. В случая формата на изпълнителното деяние, за което е санкциониран възз. е „допустителство“, което се явява наказуемо по силата на [чл. 10 от ЗАНН](#). То е от категорията на продължените нарушения като се осъществява чрез бездействие посредством допускането от санкционираното лице движението по пътищата на пътно превозно средство, чиято конструкция е изменена без съответното за това разрешение.Константна е практиката, според която административните нарушения, осъществени чрез бездействие, се считат извършени когато адресатът е дължал правомерното активно поведение – в случая да не допуска извършване на движение по пътищата на пътно превозно средство, чиято конструкция е изменена без съответното за това разрешение.

Съдът споделя изложеното в жалбата, че в хода на АНП е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – чл.42 т.4, [чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН](#), довели до нарушаване правото на защита на възз., както и нарушение на материалния закон. При издаването на НП, а и на АУАН не е дадено пълно описание на нарушението в аспекта на всички съставомерни признаци на деянието от обективна страна и правилната квалификация на нормата, която е била нарушена виновно. Нормата на [чл. 146, ал. 1 от ЗДвП](#) е бланкетна и не съдържа състав на нарушение. Същата не забранява изменение на конструкцията на регистрираните ППС, а допуска

такова при спазване на условия и ред, определени с наредба, издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Такава в случая се явява Наредба № Н-3 от 18.02.2013 г. за изменение в конструкцията на регистрираните ППС и индивидуално одобряване на ППС, регистрирани извън държавите – членки на Европейския съюз, или друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство (ДВ, бр. 21 от 1.03.2013 г., в сила от 1.03.2013 г.). Нормата на чл. 146, ал. 1 от ЗДвП е препращаща и не съдържа състав на нарушение. Никъде обаче в АУАН и най-вече в обжалваното НП не е посочено коя е нарушената норма от въпросната наредба. С АУАН и НП е повдигнато обвинение, че ППС е с изменена конструкция, но в какво се състои изменението, не е конкретизирано с оглед хипотезите на чл. 3, ал. 1 от Наредба № НЗ/18.02.2013 година. Липсва описание на конкретните технически данни на ППС заложи от производителя, които са били променени, за да се прецени дали е изменение на конструкцията на автомобила без съответното за това разрешение. В този смисъл се налага извода, че в обжалваното НП не са налице реквизитите по чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Такива не са налице и в АУАН. Това съставлява съществено процесуално нарушение, тъй като нарушава правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да разбере какво точно нарушение му се вменява, че е извършил и съответно адекватно да организира защитата си. Препятства също така и възможността съдът да извърши цялостен контрол за законосъобразност, в т. ч. и по същество на спора. При така изтъкнатите съображения, съдът намира, че констатираните съществени нарушения на процесуалните изисквания по чл. 42 т. 4 и чл. 57 ал. 1 т. 5 и т. 6 от ЗАНН представляват самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП поради процесуална незаконосъобразност.

Воден от задължението си за цялостна проверка на обжалвания акт съдът счита за нужно да обсъди и неговата материално - правна законосъобразност и обоснованост:

Съдът споделя доводите на процесуалния представител на възз., че неправилно е бил приложен материалния закон, тъй като възз. не е собственик на превозното средство и като негов водач не може да бъде субект на нарушение по чл. 146, ал. 1 от ЗДвП, както и основанието за налагане на санкция по чл. 179, ал. 1, т. 3 от ЗДвП не може да се приложи спрямо него. Съгласно последната, лице което би могло да отговаря за извършено такова нарушение са единствено собственикът на превозното средство или длъжностно лице, което допуска в движението по пътищата пътно превозно средство, чиято конструкция е изменена без съответното за това разрешение. В конкретния случай по делото е безспорно установено, че възз. не е собственик на превозното средства. То е собственост на управляваното от него дружество. От друга страна, по делото не са налице доказателства в насока, че жалбоподателят Д.Г. е длъжностно лице, съответно никъде в АУАН и НП не е посочено той да има това качество, което изключва възможността той да бъде санкциониран за извършено нарушение на чл.

146, ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 179, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Ето защо съдът счита, че неправилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Д. Г. и в този смисъл неправилно е бил приложен материалния закон, тъй като той не може да бъде субект на нарушението по чл. 146, ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 179, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Поради тази причина наказателното постановление се явява и материално незаконосъобразно издадено. С оглед изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е издадено и в нарушение на материалния закон, тъй като описаното в него нарушение е обективно и субективно несъставомерно.

Предвид изводът на съда за незаконосъобразност на НП поради допуснати множество съществени процесуални нарушения на административнонаказателните правила и поради неправилно приложение на материалния закон, съдът намира, че не дължи произнасяне досежно наличието или липсата на хипотезата на чл.28 от ЗАНН в конкретния случай.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разносните по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В случая от процесуален представител на ОД на МВР – Варна, в писмените бележки депозирани по делото, е направено искане за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение. Едновременно с това е направено искане за присъждане на такива разноси в минимален размер спрямо насрещната страна, при отчитане на фактическата и правна сложност на случая. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на ОД на МВР – Варна е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде отменено/, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, е неоснователно и се отхвърля от съда.

От друга страна следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на разноси съставляващи адвокатско възнаграждение. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 28.10.22 г. и приложеното пълномощно се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат Кр.Б. от ВАК оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред Районен съд Варна по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 300лева, което е заплатено в брой при подписване на договора т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на АНО, в писмените бележки. Затова съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в редакцията ѝ от ДВ бр.68 от 31 Юли 2020г., когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата ((изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.-31.07.2020г.)- в редакцията към момента на подписване на договора за правна защита и съдействие за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 е 300 лв.. В случая е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 300лв. Предвид цитираното по-горе възражението за прекомерност се явява неоснователно, тъй като заплатеният хонорар е в минимума, установен в наредбата. Затова следва да се уважи

претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, направени по настоящото дело, в размер от 300,00 /триста / лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 вр.1 и чл.63д, ал.1 и ал.2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0819-004613/10.10.2022г. на Началник група към ОДМВР-Варна, сектор „Пътна полиция“-Варна, с което на Д. Д. Г., ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Варна, ул.“Рали Мавридов“ 29, на основание чл.179, ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 150/сто и петдесет/ лева за нарушение на чл.146, ал.1 от ЗДвП, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на Д. Д. Г., ЕГН*****, с постоянен адрес: гр.Варна, ул.“Рали Мавридов“ 29 сумата от 300,00 /триста/ лева, представляваща съдебни разноски по АНД №4457/2022г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____